

Homilie 16-17 maart 2019 C02 40dagentijd
Toon Suffys SJ

Twee mooie verhalen vandaag: Abram, God zal de naam Abram pas later tot Abraham maken, en Jezus. Zij staan alle twee op een kruispunt in hun leven. Abram moet beslissen of hij blijft geloven in die God die zoveel belooft maar nog niet veel gegeven heeft. Jezus ontdekt meer en meer dat zijn weg zal uitlopen op verworpen en gedood worden. Wil hij die weg verder gaan?

Jezus heeft met zijn leerlingen willen overleggen, maar Petrus heeft, in naam van de anderen, Jezus heel streng aangeraden die weg van de dood niet te gaan. Daarom gaat Jezus te rade bij zijn geloof en bij hen die dat geloof gestalte gegeven hebben: Mozes en Elia. Vanuit zijn geloof wil Hij verder gaan naar Jeruzalem. De Vader bevestigt Hem ten aanhore van de leerlingen: Dit is mijn welbeminde Zoon. Luister naar Hem.

Om Abram te steunen sluit God met hem een verbond zoals dat in die tijd gebeurde als koningen met elkaar een verbond aangingen. De partijen in dat verbond gingen tussen de doorgesneden dieren door en zegden: met mij mag hetzelfde gebeuren als ik mij niet aan het verbond hou. Het grote verschil is dat bij Abram alleen God tussen de dieren door gaat. Als de mensen zich niet houden aan het verbond, neemt God de schuld op zich. Jezus, de Zoon van God, zal zijn leven geven om onze zonde. God sterft om het verbond gestand te doen.

Abram, Petrus, Jakobus en Johannes krijgen niet onmiddellijk wat zij van God verwachten. Zij moeten wachten en vertrouwen. Wachten en vertrouwen is ook in ons leven zo vaak aanwezig. Hebben wij nog geduld om te wachten, om te blijven uitzien naar de belofte die God ons gedaan heeft. Wij leven in een tijd waarin wij maar op een knop moeten drukken en het licht brandt. Veel van onze wensen en verlangens worden onmiddellijk vervuld. Als wij te lang op God moeten wachten valt het ons steeds moeilijker om in die God te geloven.

Een man krijgt de diagnose een kankertumor in de hersenen. Een donderslag bij heldere hemel. De dokter kan geen zekerheid geven of een operatie goed zal gaan. Er zijn ontzettend veel risico's: spraakstoornissen, verlamming, dood.

De volgende dagen wordt de man heen en weer geslingerd tussen geloof en ongelooft, hoop en diepe wanhoop. Hij heeft geen enkele zekerheid meer. Hij overlegt met familie en vrienden, met dokters en kwakzalvers. Hij moet een keuze maken zonder te weten wat hij kiest. Hij is altijd gelovig geweest, maar waar leidt God hem nu naartoe. Kan hij vertrouwen op die God die belooft heeft altijd bij hem te zijn?

Hoevelen van ons krijgen twijfels als een zieke niet geneest? Hoevelen in onze tijd verlaten God omdat zij geen antwoord krijgen op hun vragen? God heeft toch een nieuwe hemel en nieuwe aarde beloofd, waarom laat Hij dan nog al dat onrecht en geweld toe?

Wij wachten vaak tot God iets doet. Maar Jezus wacht niet. Na bidden en overleg gaat Hij resoluut zelf naar Jeruzalem wat het ook zal kosten.

Gaan wij in deze voorbereidingstijd van Pasen met Jezus mee naar Jeruzalem? Gaan wij de weg van liefde en zelfgave met Jezus om deze wereld beter te maken?

Ja, dat doen vele mensen. Ik denk aan ouders die een leven lang voor een gehandicapt kind zorgen en bij wie je de liefde voelt, wat er ook gebeurt. Ik denk aan leerkrachten die met overgave er zijn voor de kinderen die aan hen zijn toevertrouwd. Ik denk aan ingenieurs die blijven zoeken naar wegen om de opwarming van de aarde tegen te gaan.

Deelnemen aan het lijden van Christus doen wij allemaal. het is goed daar even naar te kijken in ons eigen leven: waar ga ik al mee met Jezus ook al zal het mij veel moeite kosten? Waar geef ik mezelf aan mensen die mij nodig hebben zonder dat ik iets terug verwacht?

Laten wij deze week met de drie apostelen kijken waar de heerlijkheid van Jezus aanwezig is in ons eigen leven. En laten wij dankbaar zijn voor die genade.